

Podemos i el plural majestàtic

Albert Lloreta

La política no són gestos. Hi va haver una època, no fa gaire, en què triomfaven els experts en les subtileses invisibles de postures, tons, encaixades de mà i mirades dels polítics. Senyors i senyores molt seriosos descriptaven l'estat d'ànim de **Zapatero** i de **Montilla** a través dels seus gestos. El reduccionisme al gest era una forma com una altra de distracció esotèrica televisiva i radiofònica per apropar el públic general a la política sense que calgués parlar de discursos, valors i estratègies. I de pas donava de menjar a algun llicenciat de Ciències Polítiques sense gaire gràcia.

Per sort de tots, **els nostres temps de política excitada i de més-jornades-històriques-que-llonganisses han escombrat aquests homeòpates de la política**. No hi ha temps per perdre amb tanta política de veritat. Però jo –gir argumental– vull parlar de gestos. No pas de gestos subtils, que el polític fa de forma inconscient i que desvelen secrets. Vull parlar dels gestos en brut, dels evidents.

Per resumir el context, ràpid i malament: al seu congrés obert de fa dues setmanes, la nova formació d'èxit de la política espanyola, Podemos, es debatia entre dues formulacions organitzatives de cara al futur proper. Una, amb un secretari general accentuat i una estructura de nucli dur del qual emanarien directrius cap als cercles (proposta **Pablo Iglesias & co**). L'altra, uns cercles amb capacitat de decisió i autonomia i un nucli central que begués del consens, de caràcter mediàtic però amb funcions més comunicatives que executives (proposta **Pablo Echenique** i **Teresa Rodriguez**).

És a dir: seguir amb el personalisme televisiu d'èxit o convertir-se en la veritable essència parlamentària del 15M i renunciar a certa eficàcia a curt termini. Aquesta setmana hem sabut que la proposta d'Iglesias ha guanyat amb el 80% dels vots.

Al final de l'acte, Pablo Iglesias va pujar a fer un discurs final. El típic discurs que punxen els telenotícies, amb partidaris al darrere, aplaudiments i missatge mediàtic alçant el to de veu.

https://www.youtube.com/watch?v=smOoz_leG1w

La premisa de l'anàlisi és imaginar comparacions: us imagineu **Ada Colau** iniciant un discurs amb un «**Os voy a desafiar. No, no. Ni pizca de risa**»? O a **David Fernández** fent callar al públic amb un «**iSshhhhh! Silencio. Ni un aplauso. Sssshh.**» Us imagineu qualsevol membre d'una assemblea a peu de carrer fent gestos de silenci als companys quan l'aplaudeixen?

Pablo Iglesias és diferent a aquests tres personatges perquè, més enllà de la seva trajectòria política, ell creix com a figura sent líder (més televisiu i mediàtic que polític, però líder), i des d'aquesta posició de reconeixement, baixa a buscar i discursar amb el poble. **No és només un diàleg entre qui eventualment té el micròfon davant en aquell moment i els seus companys**. Iglesias diu coses com «**vamos a demostrarles si somos capaces de no aplaudir a una intervenció**». Aquest «**vamos**» majestàtic i directiu el delata. **Torna a representar el paper de sempre: l'il·lustrat que guia el poble en plena performance del seu màrqueting televisiu.**

De l'un entre tants a tots a l'una

El contingut també és clau en la comparació. Si agafem qualsevol entrevista de David Fernández a l'atzar, ens trobarem nedant en una piscina de referències, noms, fets històrics i personatges que formen tot un cosmos històric conceptual. El marc de treball i de lluita de les CUP és el no oblidar.

L'Ada Colau ens recordarà, en canvi, de forma gairebé paranoica, que tot l'èxit aconseguit 'és cosa de tots', de molta gent treballant conjuntament, que ella només és un granet de sorra més. I Pablo Iglesias? Sí. Citarà i agrairà, **però també el trobarem parlant en tercera persona de si mateix, parlant d'ell mateix en futur, parlant d'ell mateix en passat i autocitant-se, o citant a d'altres parlant d'ell**. A jutjar pel contingut dels seus discursos, els podem de Pablo Iglesias estan formats per diversos clons d'ell mateix escampats en el temps i l'espai.

Pablo Iglesias és l'arma secreta de Podemos, la seva fundació. Probablement és gràcies a ell que la formació existeix i probablement serà gràcies a ell que mossegarà gran part del pastís polític d'Espanya. **El pacte silenciós que proposa és perdre certes formes i horitzontalitat a canvi de guanyar.** Per aquest motiu, Iglesias s'ha dedicat les darreres setmanes a allò que fan els candidats a president dels Estats Units mesos abans de començar el període electoral: a sonar presidencial. [L'entrevista amb Jordi Évole](#) de diumenge és un exemple afegit. To i missatge van en una sola direcció: som un partit possible i hem de guanyar.

Per tots els mitjans

A diferència de Guanyem, Procés Constituent o les CUP a Catalunya, Podemos basa la seva força en el 'per tots els mitjans': **si el que podem guanyar és més gran del que podem perdre, tirem endavant.** I tal i com s'ha creat el fenomen, Pablo Iglesias és a un Podemos tant d'èxit necessari com **Pep Guardiola** va ser a un Barça d'èxit. Per tots els mitjans vol dir un Pablo Iglesias totpoderós. Aquest és el veritable conflicte que proposa Podemos.

Un dies després del congrés obert de Vistalegre, CRÍTIC publicava [una entrevista a David Fernández](#) en la que el portaveu de la CUP deia que no es tornaria a presentar i ho argumentava així: «formo part d'un projecte col·lectiu i compartit que té una cultura política obertament zapatista, que creu en els equips i els relleus. Jo no me'n vaig enlloc: segueixo en la mateixa lluita de sempre, des que l'any 1989 vaig anar a la meua primera mani. En temps de crisi de la política, combatre la cultura de l'apoltronament, que tant mal ha fet a les esquerres, requereix fets pràctics i concrets. Té més càrrega política transformadora que no repetim, que si repetim». Fernández s'ha mostrat diverses vegades preocupat i una mica molest quan el tracten de líder natural de les CUP. **Aquest nerviosisme ja és horitzontalitat pura.** Hi veueu Pablo Iglesias, en aquest esquema?

Que Iglesias es mogui en el seu paper de líder com peix a l'aigua permet imaginar el rumb de la formació: **serà molt difícil trencar la seqüència Podemos - Pablemos - Pablo sense trencar Podemos.**